

med svart ritad runeinskrift, hvilken Broocman förmodligen riktigt läst till: Sven Nils Gotus, blifvit till sina första myndor oriktigt förnyad. Att denna person varit någon af de många pastorer under medeltiden, om hvilka våra urkunder lemna oss i fullkomlig okunnighet, bör anföras endast såsom en gissning, stödd på den plats, detta namn erhållit.» Enligt meddelande från lektor O. Klockhoff 1904 har en son till kyrkoh. Villner i Torpa förgäves letat efter inskriften.

219. Lundby, Lillkyrke sn, Åkerbo hd.

Pl. LXXVII. Fig. 3.

Litteratur: L. 1200; W. 61; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 199; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 75, teckning; *Reseber.* 1861, s. 33, teckn.; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT*. s. 26; *Reseber.* 1861, s. 33, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 16, teckn.

P. A. Säve fann runstenen kullfallen, den restes 1853 på bekostnad av kyrkoh. Wiede och står nu rest på Övre Lundby mark i en åker invid lägenheten Karlsborg, väster om dess tomt.

Ämnet är ljusröd granit. Höjden är 2,08 m, bredden på mitten 60 cm. Slingans bredd är 10—11 cm.

Det är tvivelaktigt, om inskriften börjar med kolon. Första namnet har varit **aukautr**; **a** är tydligt, på **u** är den böjda delen avflagad, på **k** övre hälften, på det följande **a** övre staven och högra bistaven, **utr** äro tydliga. Prep. 'efter' är ristad **rtfir**, de två sista orden **mnk · sia**, där **n** och **a** äro vänderunor för **a** och **n** samt **s** vänderuna.

Inskriften är följande:

auka utr : rispi : stin : pansi : rtfir : sikfus : mnk · sia ·
 5 10 15 20 25 30 35

Namnet **aukautr** synes icke eljest förekomma, men dess delar äro vanliga i sammansatta namn, t. ex. fvn. *Ey-brandr*, *-fastr*, *-frödr*, *-gisl*, *-olfr* m. fl., *Al-*, *Ás-*, *Aud-*, *Her-*, *Val-*, *Við-*, *Pjóð-*, *Por-gautr*. Fvn. **Ey-gautr*, fsv. **Ö-göter* synes alltså även möjligt.

Översättning: Ögöt reste denna sten efter Sigfus, sin måg (svärfar, svåger).

220. Östra Skrukeby kyrka, Åkerbo hd.

Pl. LXXVIII. Fig. 1.

Litteratur: W. 62; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT*. I, s. 28; *Reseber.* 1871, s. 72, teckn.; O. Janse, *Medeltidsminnen från Östergötland*, Sthm 1906, fig. 1; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 34, teckn.

Runstenen låg till 1888 som valvsten över södra ingången till kyrkan, men blev under följande år uttagen och avbildades av mig inuti kyrkan år 1891.

Ämnet är kalksten. Stenen är söndersprucken i tre stycken, vilkas sammanlagda längd är 1,90 m, bredden i den ända, där inskriften börjar, är 58 cm, i den andra ändan 53 cm.